

kommen fra anden Side; men jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de Indrømmelser, som ere gjorte fra den Side, vi her omtale, ikke vedrøre de Principer, som vi tidligere fastholdt; de ere fastholdte fremdeles, og disse Principer — jeg gjentager det — ere Garnisons-tjenestens videst mulige Affkaffelse, dernæst Fastholden af Principet om en værnepligtig Befalingsmandsklasse, idetmindste i samme Omfang som i Hærløven af 1867. Det ærede Medlem siger nu, at der med Hensyn til Garnisonstjenesten er opnaaet en Lettelse for Fodfolkets Vedkommende. Jeg har, forrige Gang jeg havde Ordet, oplyst, at det gaar ikke an at tage Fodfolket ud alene, vi ere lige saa meget interesserede i alle de andre Vaabenarters Tjenesteforhold som i Fodfolkets. Men heller ikke dette er rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at der gives en Lettelse for Fodfolkets Vedkommende; jeg skal nemlig oplyse, at efter den bestaaende Hærorning er der 16,650 Tjenestemaaneder for Vintertyrken. Efter det Forslag, Folkethinget vedtog sidst, var der 19,200 Tjenestemaaneder, og efter det ærede Medlems Forslag, hvori der er indført en lille Ændring, idet han foreslaar 500 Befalingsmandslevere istedetfor 600, vil der være 18,000 Tjenestemaaneder, altsaa ogsaa for Fodfolkets Vedkommende har det ærede Medlem foreslaaet 1,500 Tjenestemaaneder mere end den gjældende Ordning; men jeg skal dertil sige, at denne Vintertjeneststyrke er ordnet paa en saadan Maade, at det ærede Medlem faar et langt, langt større Antal Værnepligtige til overhovedet at ligge til Æstertjeneste, idet den bestaaende Ordning har ialt til Æstertjeneste liggende 3,850 Mand, medens det ærede Medlems Forslag har 5,031 Mand. Man vil altsaa se, at det Antal Mandskab, som der overhovedet kræves Æstertjeneste af, er i aldeles væsentlig Grad forøget efter dette Forslag. Dertil vil det ærede Medlem sige: Ja, men saa er ogsaa denne Vintertjenestetid forlort for disse til kun at være 6 Maaneder. Ja, for Halvparten, for dem, der strax gjøre deres Tjeneste, indrømmer jeg, at det er en Lettelse, men for dem, der skulle hjemsendes og indfalbes igjen og ligge 6 Maaneder til Æstertjeneste, repræsentere disse 6 Maaneder fuldt ud de 12 Maaneder; thi ere de først hjemsendte i en kort Tid, og de saa skulle ind igjen, spiller denne Mellemtid, hvori de have Ferie, ingen Rolle; altsaa, naar det ærede Medlem mener, at der bliver en Lettelse for Fodfolket, saa er det en fuldstændig Feiltagelse, og jeg vil bede ham læse sit eget Forslag noget bedre efter, saa vil han blive klarere derover. Med Hensyn til Befalingsmandsklassen vide vi Alle, at vi ogsaa tidligere der have gjort en Indrømmelse, som jeg tilfaar, jeg har i høi Grad beklaget; men jeg kan ikke skjønne rettere end, at den har viist sig at være nødvendig, det er Opgivelsen af den Ordning af Officersskolen, som gjorde det mulig,

at den menige Mand ved en af Statens Undervisningsanstalter kunde tjene sig op gennem de forskellige Grader. Det var et Punkt, man ved Forhandlingerne om Hærløven af 1867 lagde særdeles Vægt paa. Jeg har beklaget i høi Grad, at det synes ikke at være muligt at kunne fortsætte ad denne Vej, fordi det bliver forholdsvis altfor vanskeligt at faae Tilgang til den faste Befalingsmandsklasse. For at raade Bod derpaa, var det, vi tidligere havde opstillet Ordningen af en Centralstole til Uddannelse af værnepligtige Befalingsmænd, og vi haabede igjennem den at have fundet det Mellemed, der kunde danne Overgangen fra den ene Klasse af Befalingsmænd til den anden, og navnlig ogsaa lette Smaaafskolte Udgangen til at kunne træde ind i den faste Befalingsmandsklasse. Ved det Forslag, der nu ligger for, er hele denne Uddannelse af værnepligtige Befalingsmænd skudt tilside og overladt til Afdelingerne, saaledes at der ikke kan være Tale om Andet end en rent tjenstlig Uddannelse ad Kommandoveien for disse Kræfter, medens enhver Mulighed for en fyldigere Uddannelse vilde være afftaaren fra det Dieblit, man ikke har en saadan samlet Undervisningsanstalt for disse Folk. Men hertil kommer en Uklarhed, som jeg ikke kan Andet end gjøre opmærksom paa; jeg veed ikke, om det ærede Medlem er blevet opmærksom derpaa ved at se sit eget Forslag igjennem, og det er, hvilken Stilling disse Befalingsmænd overhovedet ville faae, og om de overhovedet blive let tilfredsstillende; dette kan man slet ikke se af Forslaget. I § 10 hedder det nemlig, at „af disse Befalingsmandslevere kan et af Krigsministeren nærmere bestemt Antal uddannes til Sekondlieutenanter“. I § 22 hedder det, at „i Tilfælde af Krigsberebtskab kan der af Underklasserne fremmes saa mange, at der for hver Liniebataillon gives saa og saamange Sekondlieutenanter og Korporaler“; og endelig begynder Afsnittet om Skolerne med at udtale, at de, som efter at de have gennemgaaet Afdelingernes Skole ønske at udnævnes til Sekondlieutenanter, kunne blive dette. Jeg gjør kun det ærede Medlem opmærksom paa, at der i den Henseende er fuldstændig Vildere i Forslaget, om det er Krigsministeren, der skal bestemme Antallet af de i Fredstid forhaandenværende Sekondlieutenanter, eller om det er dem selv, der skulle gjøre det, eller endelig, om det kun er for Krigstid, at de overhovedet skulle være til. Altsaa, i denne Henseende er det utvivlsomt, at de to Hovedgrundsaetninger, som vi tidligere have stillet i Spidsen for Betænkningen, ere fuldstændig fravegne. Naar det ærede Medlem nu spørger, idet han rettede sig Spørgsmaal til det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm), om man kan paavise noget Punkt, hvor han har frapeget Hærløven i denne Henseende, er der Ingen, der har omtalt dette, Ingen, der har bestyldt ham for Noget i den Henseende. Det er noget Andet, om han